

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/15/2018
Identifikačné číslo spisu:	1208212507
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1208212507.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X.. S. W., narodeného XX. XX. XXXX, bývajúceho v H., X. K. XXX, zastúpeného JUDr. Jánom Čipkom, advokátom so sídlom v Hnúšti, Partizánska 197, proti žalovanej Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy, vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 8C/148/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. júna 2017, sp. zn. 8Co/567/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. októbra 2010 sp. zn. 8C/148/2008 určil, že odstúpenie od zmluvy o obchodnom zastúpení a jej dodatkov uzavretej 12. februára 2007, s okamžitou platnosťou vykonané listom žalovanej zo 6. marca 2007, doručené žalobcovi 8. marca 2007 a ukončenie zmluvného vzťahu odstúpením od zmluvy o obchodnom zastúpení uzavretej 12. februára 2007 vykonané listom žalovanej z 20. marca 2007, ktoré bolo žalobcovi doručené 22. marca 2007 sú neplatné. Zároveň rozhodol o trovách konania. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že strany sporu uzavreli 12. februára 2007 Zmluvu o obchodnom zastúpení (ďalej len „Zmluva“) a že v článku VII. bod 8 Zmluvy sa dohodli, že v prípade podania trestného oznámenia na zástupcu (v danom prípade žalobcu), ktorého konanie a porušenie povinnosti zo Zmluvy nesie znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo ak je na zástupcu vznesené obvinenie orgánmi činnými v trestnom konaní, má žalovaná právo odstúpiť od Zmluvy s okamžitou platnosťou. Žalovaná listom zo 6. marca 2007 doručeným žalobcovi 8. marca 2007 odstúpila od Zmluvy s okamžitou platnosťou s odkazom na Článok VII. bod 8 Zmluvy. Dňa 22. marca 2007 opätovne doručila žalobcovi list z 20. marca 2007 označený ako ukončenie zmluvného vzťahu odstúpením od zmluvy, v ktorom okrem iného uviedla, že v zmysle čl. VII. bod 8 Zmluvy odstupuje od Zmluvy, keďže uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Rimavskej Sobote z 30. novembra 2006 bolo voči žalobcovi začaté trestné

stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin úverového podvodu. Súd prvej inštancie odstúpenie od Zmluvy zo 6. marca 2007 považoval za neplatné stotožňujúc sa s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej v čase uzatvorenia Zmluvy mal žalovaný vedomosť o naplnení dôvodu pre odstúpenie a keďže ho nepoužil a uzavrel nový zmluvný vzťah, na tento dôvod pre novú úpravu ich obchodného vzťahu „rezignoval“ (nemohol ho ako dôvod odstúpenia od zmluvy platne použiť). Tzv. druhé odstúpenie od Zmluvy z 20. marca 2007 je neplatné z dôvodu „už predchádzajúceho doručenia odstúpenia od Zmluvy z toho istého titulu a skutkového základu“. Vychádzal pritom z úvahy, podľa ktorej zmena tohto jednostranného právneho úkonu je možná najneskôr do doručenia pôvodného úkonu, čo sa v danom prípade nestalo. Druhé odstúpenie od Zmluvy bez odvolania prvého a súhlasu druhej strany s takýmto odvolaním, je neplatné. Námietku formálnych nedostatkov tohto právneho úkonu vyhodnotil ako nedôvodnú, lebo obsah odstúpenia zodpovedá určitosti právneho úkonu a vôľa žalovanej, čo týmto úkonom sledovala bola žalobcovi, ktorý mal vedomosť o svojom trestnom stíhaní, zrejme. Právne spor posúdil podľa ustanovení § 344, § 652 ods. 1 a § 669a Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. - ďalej len „Obchodný zákonník“).

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom tak, že ho zmenil a žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil § 344 Obchodného zákonníka. Podľa odvolacieho súdu bolo potrebné skúmať faktickú existenciu dohodnutých alebo zákonom ustanovených dôvodov na odstúpenie. Súd prvej inštancie z hľadiska dôvodnosti žaloby nesprávne posudzoval, či žalovaná v čase uzatvárania Zmluvy (ne)mala vedomosť o naplnení dôvodu odstúpenia od Zmluvy na strane žalobcu. Poukázal na to, že žalovaná odstúpila od Zmluvy z dôvodu zmluvne dohodnutého v ustanovení Článku VII. ods. 8 Zmluvy. Pre posúdenie platnosti odstúpenia žalovanej od Zmluvy bolo preto rozhodujúce, či tieto zmluvne dohodnuté dôvody v čase odstúpenia od Zmluvy existovali a nie to, kedy sa žalovaná o ich existencii dozvedela. Z obsahu Článku VII ods. 8 Zmluvy nevyplyva, že právo žalovanej odstúpiť od Zmluvy by sa malo vzťahovať len na skutočnosti v tomto ustanovení, ktoré nastanú, alebo sa žalovaná o nich dozvie až po uzavretí predmetnej Zmluvy. Dohodnuté bolo len právo žalovanej odstúpiť od Zmluvy v prípade existencie skutočností uvedených v predmetnom článku Zmluvy. Z obsahu spisu je pritom zrejme, že voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin úverového podvodu, a teda, že v čase odstúpenia od Zmluvy dňa 6. marca 2007 a následne dňa 20. marca 2007 boli splnené zmluvne dohodnuté dôvody uvedené v Článku VII. ods. 8 Zmluvy, na základe ktorých bola žalovaná oprávnená od Zmluvy odstúpiť. Na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že bola preukázaná existencia zmluvne dohodnutého dôvodu pre odstúpenie od zmluvy žalovanou. Žalobca sa preto neopodstatnene domáhal neplatnosti odstúpenia od zmluvy z dôvodu, že o trestnom stíhaní a vznesení obvinenia voči nemu žalovaná mala vedomosť už v čase uzatvorenia zmluvy. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že nie je dôvodná námietka formálnych nedostatkov odstúpenia od zmluvy žalovanou. Obsah právneho úkonu bol dostatočne určitý, pričom dôvod odstúpenia od zmluvy medzi stranami ani nebol sporný. Odstúpenie od Zmluvy žalovanou posúdil preto ako platné. List žalovanej zo dňa 20. marca 2007 označený ako ukončenie zmluvného vzťahu odstúpením od zmluvy posúdil podľa jeho obsahu len ako doplnenie dôvodov tohto odstúpenia urobeného žalovanou už listom zo 6. marca 2007. Ide totiž o ten istý dôvod odstúpenia od zmluvy ako v pôvodnom liste, len doplnený o jeho skutkové vymedzenie. Rozsudok súdu prvej inštancie preto podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolanie odôvodnil v prvom rade dovolacím dôvodom podľa § 431 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p. alebo Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) C. s. p.]. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nepreskúmateľné, pretože odvolací súd nevysvetlil akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával v odvolacom konaní dôkazy, ktoré vyhodnotil skutkovo a právne inak ako súd prvej inštancie a tiež sa dostatočne nevysporiadal s ním uvedenými dôvodmi žaloby, tvrdeniami a obranou. Nedal tak odpoveď na podstatné otázky sporu, predovšetkým prečo považoval za nesprávny záver súdu prvej

inštancie o neplatnosti odstúpenia od Zmluvy z dôvodu uzavretia Zmluvy aj napriek vedomosti žalovanej o dôvode, pre ktorý môže Zmluvu vypovedať a tiež prečo za dôvodné považoval len existenciu dôvodov pre odstúpenie od Zmluvy v čase odstúpenia a nie to, či tieto dôvody vznikli až po uzavretí Zmluvy. Podľa žalobcu odvolací súd ďalej pochybil, keď rovnaké skutkové zistenia vyhodnotil inak ako súd prvej inštancie, a to bez doplnenia dokazovania. Odvolací súd totiž druhé odstúpenie od Zmluvy z 20. marca 2007 na rozdiel od súdu prvej inštancie považoval len za doplnenie dôvodov odstúpenia od Zmluvy zo 6. marca 2007. Dovolanie odôvodnil aj nesprávnym právnym posúdením veci, pričom prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. V dovolaní formuloval tri právne otázky, od vyriešenia ktorých podľa neho záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Prvou právnou otázkou je posúdenie, či pre určitosť vymedzenia dôvodu odstúpenia od Zmluvy ako jednoznačného vymedzenia porušenia zmluvnej povinnosti druhou zmluvnou stranou postačuje, ak zmluvná strana odkáže na zmluvné povinnosti, avšak neuvedie, ktorú konkrétnu povinnosť druhá zmluvná strana porušila a ak nie je v odstúpení od Zmluvy, ako jednostrannom právnom úkone vymedzený dôvod odstúpenia, či je možné chýbajúci obsah odstúpenia, ako právneho úkonu doplniť výkladovými pravidlami uvedenými v § 266 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka. V poradí druhú právnú otázku vymedzil žalobca tak, či porušenie zmluvnej povinnosti druhej zmluvnej strany pre možné platné odstúpenie od Zmluvy zo strany zmluvnej strany musí nastať až po uzavretí Zmluvy a musí byť podstatné. Napokon poslednou právnou otázkou je posúdenie, či zmluvná strana po prejavení vôle odstúpiť od Zmluvy môže tento prejav vôle dopĺňať, meniť, prípadne iným spôsobom korigovať potom, ako tento prejav vôle bol doručený druhej zmluvnej strane bez odvolania prvého prejavu vôle zmluvnej strany a súhlasu druhej zmluvnej strany. Na základe uvedeného potom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu. Dovolanie žalobcu preto navrhla zamietnuť.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., že ide o dovolanie, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 C. s. p.), zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalobca odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. V preskúmvanej veci žalobca vymedzil zmätočnosťnú vadu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia tým, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, nedáva odpovede na podstatné otázky sporu a je založený na odlišnom vyhodnotení skutkových zistení, než ako ich posúdil súd prvej inštancie.

9. K tvrdeniu žalobcu, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na

spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

10. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 C. s. p., ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

11. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovanej, rozhodujúci skutkový stav, relevantné právne posúdenie a prijaté právne závery. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu dáva dostatočnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku sporu, prečo odvolací súd právne posúdil odstúpenie od Zmluvy vykonané žalovanou listom zo dňa 6. marca 2007 za platné. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Posudzovanie riadneho odôvodnenia rozhodnutia pritom nemožno zamieňať s posudzovaním jeho správnosti, t. j. správnosti skutkových a právnych záverov v ňom uvedených. Žalobca preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený; za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

12. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávnosti postupu odvolacieho súdu v súvislosti s posúdením rozhodných skutkových okolností odlišne od súdu prvej inštancie bez potreby doplnenia dokazovania, túto považuje dovolací súd za nedôvodnú. Odvolací súd nevychádzal z iného posúdenia skutkového stavu než súd prvej inštancie, ale len z iného právneho posúdenia skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, keď na rozdiel od súdu prvej inštancie nepovažoval okamih nadobudnutia vedomosti o dôvode odstúpenia od Zmluvy za relevantnú skutočnosť pre posúdenie platnosti takéhoto úkonu. To platí aj vo vzťahu k posúdeniu tzv. druhého odstúpenia od Zmluvy z 20. marca 2007.

13. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalobcu nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol [§ 447 písm. c) C. s. p.].

14. Dovolací súd následne pristúpil k preskúmaniu prípustnosti dovolania žalobcu, pokiaľ uplatnil ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

15. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Citované ustanovenie upravuje predpoklady prípustnosti dovolania, ak sa dovolanie podáva z

dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí. Pre všetky prípady vymenované pod písmenami a), b) a c) § 421 ods. 1 C. s. p. platí, že dovolanie je prípustné vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu alebo zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak dovolateľom nastolená otázka je otázkou právnou (nepripúšťa sa riešenie skutkových otázok) a ak ide o takú právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania; dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma.

17. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či v prípade žalobcom nastolených právnych otázok, ide o také otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a dospel k záveru, že žalobcom vymedzené otázky nemajú takýto charakter.

18. Odvolací súd svoje rozhodnutie založil na právnom názore, podľa ktorého pre posúdenie platnosti odstúpenia od zmluvy je v danom prípade rozhodujúce to, či zmluvne dohodnuté dôvody, pre ktoré môže žalovaná od zmluvy odstúpiť, (ne)existovali v čase odstúpenia od zmluvy a nie je to, či a prípadne kedy sa žalovaná o ich existencii dozvedela. Žalobcom nastolená právna otázka, či porušenie zmluvnej povinnosti druhej zmluvnej strany pre možné platné odstúpenie od zmluvy musí nastať až po uzavretí zmluvy a musí byť podstatné, je preto irelevantná. Rozhodnutie odvolacieho súdu totiž vôbec nezáviselo na vyriešení otázky okamihu získania vedomosti žalovanej o dôvodoch, pre ktoré môže od zmluvy odstúpiť a ani otázky intenzity porušenia zmluvných povinností. Otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu nie je v danom spore ani otázka, či pre určitosť vymedzenia dôvodu odstúpenia od zmluvy postačuje, ak zmluvná strana všeobecne odkáže na zmluvné povinnosti, avšak neuvedie, ktorú konkrétnu povinnosť druhá zmluvná strana porušila a ak nie je v odstúpení vymedzený dôvod odstúpenia, či je možné chýbajúci obsah odstúpenia ako právneho úkonu doplniť výkladovými pravidlami uvedenými v ustanoveniach § 266 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Obchodného zákonníka. Odvolací súd totiž list žalovanej z 20. marca 2007 nepovažoval za „ďalšie“ odstúpenie od zmluvy, ale ako doplnenie pôvodného odstúpenia urobeného listom zo 6. 3. 2007, ktorým len upresnila dôvod odstúpenia (nepochybne tu išlo o ten istý dôvod odstúpenia). Za tohto stavu odvolací súd ani nemohol mať pochybnosti o tom, že prejav vôle žalovanej spĺňa náležitosť určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu. Nastolená právna otázka sa tak stáva bezpredmetnou. Navyše, medzi stranami sporu ani nebolo sporné, ktorá konkrétna povinnosť bola porušená, dokonca je samotným žalobcom v žalobe vymedzená, a teda určitosť vymedzenia porušenej povinnosti ani nebola nosným dôvodom žaloby. Pre úplnosť treba dodať, že právna otázka, či je možné chýbajúci prejav vôle právneho úkonu doplniť výkladovými pravidlami v zmysle § 266 ods. 1 až ods. 3 Obchodného zákonníka, bola dovolacím súdom riešená (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 81/2011). Pokiaľ ide o tretiu žalobcom vymedzenú otázku treba uviesť, že odvolací súd túto otázku vôbec neriešil, keďže stranami sporu v rámci odvolacieho konania nebola nastolená. Nejde preto o otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

19. Na základe uvedeného možno skonštatovať, že nebol splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., a to vymedzenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania, pričom dovolací súd už ďalšie podmienky prípustnosti dovolania žalobcu neskúmal.

20. Dovolanie žalobcu aj v tejto časti smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

21. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej úspešnej v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobcovi zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej

inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

22. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.